

Vsem na očeh

“Ko je kralj prišel pogledat goste, je opazil tam človeka, ki ni imel oblečene svatovske obleke” (Mt 22,11).

V naši družini hranimo krstno oblačilo, ki so ga nosile štiri generacije, začenši s prababico, ki je bila krščena leta 1910. Njeni otroci, vnuki in pravnuki so ga vsi nosili pri krstu, prav vsi, razen enega. Mene so izbrali za varuhinjo tega oblačila. Ker je bilo občutljivo, sem ga zložila in hranila v bombažni prevleki za blazino na varnem mestu. A ko se je bližal krst tretjega pravnuka, oblačila nisem našla. Razočarana sem v trgovini kupila nadomestno krstno oblačilo. Najbrž sem staro ponevedoma vrgla proč skupaj s starimi rjuhami. Današnji evangelij ima dva dela. Prvi pripoveduje o veliki gostiji, na katero povabljeni niso prišli, niti niso odgovorili na vabilo. Imeli so drugo delo, jih ni zanimalo ali so bili celo sovražno nastrojeni do ideje o gostiji. Gostitelj je poslal svoje služabnike, naj povabijo vse in vsakogar, “hudobne in dobre,” ker so ga povabljeni zavrnil.

Velika gostija, ki jo sočno opisuje Izaija, je polna bogatih jedi in izbranih vin – zakaj bi kdo zavrnil povabilo? Žal so na svetu tudi ljudje, katerih oči so slepe za obilje. Se spomnite znanega citata Auntie Mame? “Življenje je banket in večina revnih bedakov strada do smrti.” Druga stvar je, če stradaš, ker ni hrane ali ker si drugi kopičijo dobrine. Ampak stradati z vabilom na banket v rokah – kako žalostno!

Ko gremo k češčanju, marsikdo spregleda gostijo. Jaz že. Grem vodit zbor ali pridem tja iz navade ali da sem dober zgled otrokom, a vse prepogosto spregledam gostijo. Povejmo po pravici: pogosto spremenimo gostijo v dolgo, razvlečeno vajo. Kljub temu je vse, kar potrebujemo, da bi bili srečni, zdravi in sveti, prav tam, le videti bi morali.

V drugem delu evangelija smo priča krutemu srečanju med gostiteljem in ubogim lenuhom, ki se je prikazal brez svatovskega oblačila. Ne

prosijo ga le, da zapusti prizorišče, ampak ga zvežejo in vržejo v temo.

Seveda ni bistven način, kako to storijo, niti nam ne daje priložnosti, da jezno opominjamo tiste, ki k maši hodijo v kavbojkah (Prosim, ne delajte tega!). Bistvo je, da se samo prikazati ni dovolj. Pripraviti se moramo, da bomo del te gostije, in belo svatovsko – ali krstno oblačilo je simbol te notranje priprave. Kaj se zgodi s krstnim upanjem? Ga založimo, tako kot smo pri nas dragoceno krstno oblačilo? Zakaj nekateri odtavajo proč? Jih prizadene kmetavzarsko obnašanje duhovnika ali učitelja na katoliški šoli ali vedenje drugega župljana? Jih zavrnejo zaradi neustreznega zakonca ali ker so homoseksualci ali ker so preveč liberalni ali preveč konzervativni ali ker imajo otroke v javnih šolah? Ali pa se sami naveličamo, smo prezaposleni ali preleni?

Morda krstnega oblačila ne bi smeli spravljati na varno. Morda bi ga morali nositi ponosno, vsem na očeh, čeprav je dragoceno in občutljivo. Morda bi na ta način krstno oblačilo postalo svetlejšo in močnejšo.

Nekež let po tem, ko smo se zatekli k nadomestnemu oblačilu, sem svoji punčki kazala oblekice, ki jih je nosila kot dojenčica in tam sva našli – stoletno krstno oblačilo, zloženo v preobleki za blazino, prav tam, kjer sem ga pustila.

Vero lahko izgubimo, lahko pa jo tudi ponovno najdemo; lahko jo celo posredujemo naslednji generaciji, da jo bo nosila s ponosom, vsem na očeh.

avtor: P. B. Shortal

prevod: P. Grimani

<http://celebrationpublications.org>